

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 14CoP/156/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2625201893
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kristína Srnková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2625201893.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kristíny Srnkovej a sudcov JUDr. Róberta Foltána a JUDr. Ľubomíra Bundzela, v právnej veci navrhovateľa: A. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom A. C. XXXX/X, D., v konaní zastúpeného: JUDr. Ján Pekar, advokát so sídlom Potočná 191/39, Skalica, proti osobe oprávnenej na výživné: E. B., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, D., v konaní o zrušenie výživného, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Senica č. k. 26Pc/3/2025-12 zo dňa 31.03.2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením zo dňa 31.03.2025 súd prvej inštancie konanie zastavil (výrok I.) a rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

2. Rozhodol tak o návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal zrušenia vyživovacej povinnosti k osobe oprávnenej na výživné s účinnosťou od 01.01.2024.

3. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ustanovení § 9, § 161 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a ustanovení § 1, § 2, § 38a zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (ďalej len „zákona č. 97/1963 Zb.“)

4. Konštatoval, že navrhovateľ označil v návrhu adresu na doručovanie E. B. ako G. XX, XXXX H., Dánske kráľovstvo, pričom v návrhu uviedol, že sa E. B. na tejto adrese prihlásila aj na trvalý pobyt a od januára alebo februára 2025 začne pracovať v Dánsku. Navrhovateľ označil v návrhu svoju adresu na doručovanie ako G. XX, XXXX H., Dánske kráľovstvo a uviedol, že sa k nemu do Dánska v novembri 2024 prisťahovala jeho dcéra E. B.. Vzhľadom na výskyt cudzieho prvku v konaní (tzv. konanie s cudzím prvkom) pre pobyt osoby oprávnenej na výživné a povinného z vyživovacej povinnosti v inom štáte, súd zisťoval, či má právomoc konať vo veci.

Súd zistil, že o výživnom bolo (na vtedy maloletú E. B.) rozhodované rozsudkom Okresného súdu Senica č. k. 6P/31/2024-74 zo dňa 05.06.2024, právoplatným dňa 05.06.2024, ktorým bola schválená dohoda rodičov o zvýšení vyživovacej povinnosti otca na maloletú zo sumy 210,- Eur mesačne na sumu 400,- Eur mesačne s účinnosťou od právoplatnosti tohto rozsudku, čím sa zmenil rozsudok Okresného súdu Skalica č. k. 8P/90/2019-95 zo dňa 08.07.2020.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že jednou z procesných podmienok konania je právomoc súdov Slovenskej republiky vec prejednať a rozhodnúť, pričom splnenie tejto podmienky súd skúma z úradnej povinnosti v každom štádiu konania. Súd Slovenskej republiky ako členského štátu Európskej únie sa pri výskyte cudzieho prvku spravujú v prvom rade úniijným právom. V predmetnej veci sa navrhovateľ domáhal zrušenia vyživovacej povinnosti k plnoletej dcére. Ide teda o konanie o vyživovacej povinnosti, ktoré je v rámci úniijného práva upravené v nariadení Rady (ES) č. 4/2009 o právomoci, rozhodnom

práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a o spolupráci vo veciach vyživovacej povinnosti (ďalej len „Nariadenie Rady (ES) č. 4/2009“). I keď je Dánsko členským štátom Európskej únie, z bodu 48 úvodných ustanovení tohto nariadenia vyplýva, že Dánsko sa nezúčastnilo na prijatí tohto nariadenia, nie je ním viazané a nepodlieha jeho uplatňovaniu. Uvedené nariadenie teda nie je možné v konaní aplikovať. Súd nezistil existenciu dvojstrannej medzinárodnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Dánskom, ktorá by upravovala konanie o vyživovacej povinnosti, Dánsko nepristúpilo ani k žiadnej mnohostrannej medzinárodnej zmluve upravujúcej konanie o vyživovacej povinnosti. Pre zistenie, či je daná právomoc slovenského súdu bolo preto potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 97/1963 Zb..

6. S poukazom na ust. § 38a zákona č. 97/1963 Zb. súd uviedol, že právomoc slovenských súdov v konaní s cudzím prvkom je daná, ak osoba oprávnená alebo osoba povinná má bydlisko alebo obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky. Rozlišovanie medzi obvyklým pobytom a bydliskom je podľa dôvodovej správy k zákonu č. 589/2003 Z. z. (ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 97/1963 Zb.) dané z dôvodu používania rôznych kritérií vo vzťahu k plnoletej osobe (bydlisko) a maloletému dieťaťu (obvyklý pobyt). Bydliskom fyzickej osoby sa rozumie miesto, kde sa osoba skutočne trvale zdržuje, aj keď je prihlásená na trvalý pobyt inde. Obvyklým pobytom je miesto, kde sa osoba skutočne (prevažne) zdržiava. Súd pri posúdení otázky, či má osoba obvyklý pobyt na území určitého štátu, musel zobrať do úvahy najmä skutočnosť, kde sa osoba väčšinu roka zdržuje, kde pracuje či študuje.

7. Vecne súd zdôvodnil svoje rozhodnutie tým, že osoba oprávnená na výživné podľa návrhu zanechala štúdium na slovenskej strednej škole, v novembri 2024 odišla zo Slovenska za navrhovateľom do Dánska, prihlásila sa v Dánsku k trvalému pobytu a mieni tam pracovať. Osoba oprávnená na výživné sa teda nachádza v Dánsku od novembra 2024, jej konaním - odchodom zo Slovenska, prihlásením sa k trvalému pobytu v Dánsku a úmyslom pracovať v Dánsku, mal súd za preukázané, že sa od novembra 2024 v Dánsku fakticky zdržiava a mieni sa tam aj naďalej zdržiavať. Navrhovateľ ako povinný z vyživovacej povinnosti sa tiež zdržiava v Dánsku, čo vyplýva zo skutočnosti, že za ním odišla osoba oprávnená na výživné bývať, prihlásila sa k trvalému pobytu v Dánsku na jeho adrese a navrhovateľ uviedol ako adresu na doručovanie jeho adresu v Dánsku. Zo zistených skutočností súd vyvodil záver, že v čase začatia konania mali navrhovateľ ako aj osoba oprávnená na výživné bydlisko v Dánsku, teda mimo územia Slovenskej republiky, preto na ustanovení § 38a zákona č. 97/1963 Zb. nemožno založiť právomoc slovenského súdu na konanie. Pre nedostatok právomoci slovenského súdu, súd prvej inštancie konanie zastavil.

8. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže zákon neustanovuje inak.

9. Uznesenie napadol riadnym a včasným odvolaním navrhovateľ z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP v spojení s § 62 ods. 1 CMP. Uviedol, že súd v odôvodnení uznesenia ustálil, že bydlisko osoby oprávnenej na výživné je v Dánsku. Poukázal na podaný návrh, z ktorého je zrejmé, že osoba oprávnená na výživné odišla do Dánska v mesiaci november 2024 a v čase podania návrhu, t. j. 06.02.2025, nebola v Dánsku zamestnaná, mala len úmysel začať pracovať. Mal za to, že z uvedených skutočností v žiadnom prípade nemožno vyvodiť záujem osoby oprávnenej na výživné trvalo sa zdržiavať v Dánsku. V čase podania návrhu nemala osoba oprávnená na výživné v Dánsku vytvorené také väzby, aby súd mohol dospieť k záveru, že sa jej bydlisko zmenilo. Ťažisko jej záujmov bolo nepochybne na Slovensku, kde má evidovaný trvalý pobyt, rodinu, lekárov, trávi tu sviatky a má tu viaceré sociálne väzby. Poukázal na ust. § 154 CMP. Ďalej uviedol, že za bydlisko je potrebné považovať spravidla miesto trvalého pobytu občana za predpokladu, že sa tu naozaj zdržiava, inak miesto prechodného pobytu občana žijúceho v zahraničí alebo miesto, kde sa skutočne trvalo zdržiava v čase rozhodnom pre určenie právomoci súdu vec prejednať a rozhodnúť. Týmto rozhodným časom bude moment začatia súdneho konania, t. j. doručenia návrhu na začatie konania súdu. Všeobecná právomoc slovenských súdov je daná vtedy, ak oprávnený na výživné, má na území Slovenskej republiky bydlisko. Nad rámec uvedeného k pojmu bydlisko uviedol, že Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 (obdobne aj zákon o MPS) síce v slovenskom preklade používa pojem „bydlisko“, avšak tento termín nemožno považovať za totožný s bydliskom v zmysle vnútroštátnych predpisov, teda ako adresu evidovaného trvalého pobytu fyzickej osoby. Pojem „bydlisko“ v zmysle unijného práva tak, ako ho používajú nariadenia, nie je v nariadeniach definované, bližšie upresňované je len v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, prípadne ustálenou vnútroštátnou judikatúrou. Vo všeobecnosti však

možno zhrnúť, že pri určení bydliska v zmysle medzinárodného práva nie je vnútroštátna evidencia trvalého pobytu osoby rozhodujúca, prihliada sa na zámer fyzickej osoby zotrvať na určitom mieste z hľadiska dlhodobejšej perspektívy, teda miesta pobytu tejto osoby, ktoré si daná fyzická osoba zvolila ako miesto kde pracuje, trvalejšie býva so záverom zotrvať na určitom mieste v relevantnom rozhodnom časovom horizonte. Mal za to, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp. že nesprávne a neúplne zistil skutočný stav vecí, keď dospel k záveru, že bydlisko osoby oprávnenej na výživné sa zmenilo len na základe skutočnosti, že sa odsťahovala. Je zrejmé, že k zmene bydliska nepostačuje len samotné presťahovanie sa, ale je potrebné aj vytvorenie si určitých väzieb, na základe ktorých možno posúdiť, že táto zmena má trvalý charakter. Dodal, že osoba oprávnená na výživné síce do Dánska odišla, avšak v čase podania návrhu nemal jej pobyt dlhodobú perspektívu a nebolo zrejmé, či v Dánsku trvale zotrvá a v tejto krajine nemala vytvorené žiadne väzby. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie má nepochybne právomoc vec prejednať a rozhodnúť. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a dokazovanie.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b) CMP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – účastníkom konania (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 CSP, § 357 písm. a) CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) CSP v spojení s § 62 ods. 1 CMP), preskúmal napadnuté rozhodnutie viazaný rozsahom (§ 65 CMP) a bez viazanosti dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Predmetom konania na súde prvej inštancie je zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči osobe oprávnenej na výživné.

12. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým zastavil konanie o zrušenie vyživovacej povinnosti pre nedostatok právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie veci s poukazom na § 38a zákona č. 97/1963 Zb., keďže bydlisko navrhovateľa i osoby oprávnenej na výživné je v Dánsku.

13. Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

14. Podľa § 9 CSP, ak spor alebo vec nepatrí do právomoci súdu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví.

15. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

16. Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

17. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

18. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

19. Podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

20. Súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (procesné podmienky). Zákon však výslovne procesné podmienky neuvádza. Možno teda dôvodiť, že procesnými podmienkami musia byť také vlastnosti súdu a účastníkov, ktoré jedine umožňujú dosiahnuť cieľ civilného konania. Ak v konkrétnej veci nie sú splnené procesné podmienky, takéto konanie vykazuje nedostatky. Na strane súdu patria k procesným podmienkam také vlastnosti, ktoré sú vymedzením jeho práv a povinností vykonávať ako orgán štátu civilné konanie a na základe jeho výsledkov rozhodovať. Nedostatok procesných podmienok môže byť jednak neodstrániteľný, jednak odstrániteľný. Neodstrániteľný je nedostatok procesnej podmienky, odstránenie ktorého za danej právnej úpravy nie je možné. Odstrániteľný je taký nedostatok procesnej podmienky, k odstráneniu ktorého môže súd prispieť za eventuálnej súčinnosti s niektorým účastníkom. Medzi neodstrániteľné procesné podmienky sa zaraďuje aj nedostatok právomoci súdu (§ 9 CSP).

21. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na povinnosť súdu skúmať v každom štádiu konania, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci, ustanovené v § 161 CSP. So súdom prvej inštancie sa zhoduje v tom, že v prejednáwanej veci bolo potrebné skúmať, či je daná právomoc slovenského súdu na konanie v danej veci, keďže navrhovateľ v návrhu uviedol, že osoba oprávnená na výživné odišla k nemu do Dánska, kde sa zároveň prihlásila na trvalý pobyt a začne v Dánsku pracovať.

22. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o nedostatku právomoci v danej veci konať a rozhodnúť založil na tom, že aplikácia Nariadenia Rady (ES) č. 4/2009 (podľa bodu 48) je vylúčená a neexistuje ani dvojstranná medzinárodná zmluva medzi Slovenskou republikou a Dánskom, ktorá by upravovala konanie o vyživovacej povinnosti, preto postupoval podľa zákona č. 97/1963 Zb. (§ 1, § 2, § 38a) a zo skutočností uvedených v návrhu (avšak bez ich riadneho skúmania) vyvodil záver, že v čase začatia konania mali účastníci konania bydlisko v Dánsku.

23. Za dôvodnú považuje odvolací súd námietku odvolateľa, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav neprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje. V preskúmanej veci odvolací súd po oboznámení sa s vecou bol toho názoru, že súd prvej inštancie aplikoval v danej veci nesprávny právny predpis (zákon č. 97/1963 Zb.).

24. Podľa Dohody medzi Európskym spoločenstvom a Dánskym kráľovstvom o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, ktorá je zverejnená v Úradnom vestníku Európskej únie, v súlade s článkom 3 ods. 2 dohody Dánsko oznámilo Komisii listom zo 14. januára 2009 svoje rozhodnutie implementovať obsah nariadenia (ES) č. 4/2009 v rozsahu, v ktorom toto nariadenie mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 44/2001. To znamená, že ustanovenia nariadenia (ES) č. 4/2009 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone rozhodnutí a o spolupráci vo veciach vyživovacej povinnosti sa budú uplatňovať na vzťahy medzi Spoločenstvom a Dánskom s výnimkou ustanovení v kapitolách III a VII.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že postup súdu prvej inštancie, ktorý vylúčil aplikáciu Nariadenia Rady (ES) č. 4/2009 v predmetnej veci bol nesprávny, čím zároveň otázku svojej právomoci neskúmal cez príslušné ustanovenia tohto nariadenia a tým, že zastavil konanie z dôvodu nedostatku svojej právomoci, i keď pre tento procesný postup neboli dané predpoklady (nesprávne posudzujúc svoju právomoc podľa zákona č. 97/1963 Zb.), odňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (R 82/2002). Žiada sa dodať, že v zmysle čl. 7 ods. 2 druhej vety Ústavy Slovenskej republiky právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

26. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní sa riadiť právnym názorom odvolacieho súdu, vyjadreným v bode 25 odôvodnenia tohto rozhodnutia, ktorým je podľa ust. § 391 ods. 2 CSP viazaný a opätovne posúdiť otázku právomoci slovenských súdov vo veci konať podľa Nariadenia Rady (ES) č. 4/2009. Odvolací súd dodáva, že Súdny dvor Európskej únie zdôraznil, že obvyklý pobyt (dospelej

osoby) sa v zásade vyznačuje dvoma prvkami, a to jednak vôľou dotknutej osoby zriadiť zvyčajné centrum svojich záujmov na určenom mieste a jednak prítomnosťou, ktorá predstavuje dostatočný stupeň stability na území dotknutého členského štátu. Pokiaľ súd prvej inštancie opätovne dospeje k záveru o nedostatku právomoci súdu a konanie zastaví, bude povinný svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodniť a doručiť ho všetkým účastníkom konania uvedeným v § 156 CMP. V prípade, ak súd prvej inštancie dospeje k záveru, že má právomoc vo veci konať, bude pokračovať v konaní o návrhu navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti voči osobe oprávnenej na výživné.

28. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie opätovne rozhodne o trovách prvoinštančného konania a v súlade s ust. § 396 ods. 3 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

29. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods. 1 CMP, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).